

Törs vi vara nyfikna?

En äldre släkting har påverkat mig mycket. Hon var en nyfiken person. Nyfiken i ordets mest positiva bemärkelse. Hon hade koll på allt och alla och hade ett osvikligt minne som gjorde att om man behövde veta något så var det bara att fråga henne. Det är förstås en svår balansgång det där mellan att vara nyfiken på ett negativt sätt och nyfiken på ett positivt sätt.

Jag skulle tro att de flesta associerar ordet nyfiken till någon som gärna skvallrar eller lägger sig i något som inte angår hen men så var det alltså inte med min släkting. Hon kunde, efter att hon fyllt 80, komma med uttalanden i stil med ”Har du smakat den där nya indiska maträtten? Fantastisk smak – du måste prova”. Jag skulle tro att de flesta av hennes jämnåriga bekanta inte hade kommit på tanken att smaka den där ”nya maten” utan man höll tillgodo med kåldolmar, stekt sill och annat där potatis var en obligatorisk ingrediens. Den här levande nyfikenheten som gällde såväl maträtter som hur andra människor hade det samt frågor om liv och död, upphörde aldrig och det tror jag är ganska ovanligt men eftersträvansvärt.

Jag tror nämligen att det är lättare för människor att slå sig till ro. Att inte vara för nyfikna eftersom det kan uppfattas som att vi lägger oss i det där som inte angår oss. Det är lättare för oss att laga de där maträtterna som vi är vana vid eftersom vi inte vill drabbas av besvikelsen över att den där nya rätten inte är lika god som vi hoppades. Vi håller oss på vår kant och kanske till och med hindrar andra från att lägga sig i våra liv. Vi håller dörren stängd för att få vara i fred och för att få ha det lugnt och skönt.

Väldigt ofta är det nog så att det är ett bedrägligt lugn för visst är det just sådant vi efterfrågar. Vi vill ju att någon bryr sig. Att någon frågar hur vi mår. Att någon är nyfiken. Men kanske tycker någon att vi visst är nyfikna och att vi är öppna mot varandra genom allehanda sociala medier. Vi lägger ut bilder och skriver saker om oss själva, öppna för alla att se. Vem som helst som är nyfiken kan ju kika in i vårt liv. Men jag menar att det är en friserad och falsk bild och den kan inte ersätta det riktiga mötet med en annan människa.

I mitt arbete med konfirmander och andra ungdomar möter jag ofta en nyfikenhet om vad Gud egentligen är. Ofta har de en föreställning som lika ofta måste revideras efter ett konfirmandår. Det är ingen slump att konfirmandarbetets ”slogan” är: **Inte som du tror**. På samma sätt är det med ett äkta möte med en annan människa. Man kanske har fördomar innan och tror sig veta något om personen och kanske besannas de, men lika ofta måste de omprövas. Ofta är det **Inte som du tror**.

Lars Frisk

Nyfiken teologistudent och IT-tekniker

mejl: lars.frisk@svenskakyrkan.se